

Ο Αντώνης Φωστιέρης από μικρός ήταν ένας χαρισματικός άνθρωπος που, ενώ είχε τις ανησυχίες ενός εφήβου, βρήκε χρόνο να γράψει τα πρώτα του ποιήματα στην ηλικία των 12 ετών, θυσιάζοντας ακόμη και το παιχνίδι θεωρώ. Βρήκε σιγά σιγά την αναγνώριση, από τον δισταγμό του άγουρου αγοριού μέχρι να νιώσει σίγουρος για αυτό που έκανε. Μέχρι και σήμερα γράφει για τα βιώματά του κυρίως, όπως για τον θάνατο των γονιών του ή για κάτι που τον ενοχλεί, όπως το καλώδιο του τηλεφώνου, τι πιο απλό;

Φαίνεται πως η ποίηση τον γεμίζει περισσότερο από καθετί άλλο, αφού δεν εξάσκησε ποτέ τη δικηγορία που σπούδασε με πολύ ζήλο αποφοιτώντας με "Άριστα". Πάντως ό,τι και να αποφάσιζε να ακολουθήσει, θα το έκανε με απόλυτη επιτυχία, γιατί, από το λίγο που τον γνώρισα, μου έδωσε να καταλάβω ότι είναι ένας άνθρωπος καθημερινός, κατανοητός, καθηλωτικός, εξαιρετικά ευχάριστος στο να τον ακούς. Όπως είπα και στην αρχή ένας άνθρωπος χαρισματικός.

Ευχαριστώ το σχολείο μου που μου έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά έναν πολύ γνωστό ποιητή, κάτι που υπό άλλες συνθήκες δε θα το είχα κάνει.

Αργυρώ Πρέκα.

Το όνομα Αντώνης Φωστιέρης το πρωτοάκουσα στο Σ.Δ.Ε. Χανίων, εκεί πρωτοδιάβασα ποιήματά του. Πάντα πίστευα ότι η ποίηση δεν είχα να μου προσφέρει τίποτα, όσες φορές προσπάθησα να διαβάσω δεν τα κατάφερα. Τώρα πλέον ξέρω ότι ο τρόπος που προσέγγιζα ένα ποίημα ήταν λάθος. Ο μοναδικός τόπος είναι να μιλήσει πρώτα στην ψυχή σου: ανοίγοντας την πύλη της ψυχής ξεπηδούν εικόνες, χρώματα, οσμές, πάθη, έρωτες, θλίψη, σκοτάδι, φως...

Την ημέρα που μας επισκέφτηκε ο κ. Αντώνης Φωστιέρης στο σχολείο-αυτός καταξιωμένος ποιητής κι απέναντι του εγώ η μαθήτριά, το τρακ ήταν μεγάλο. Μετρούσα προσεκτικά τις λέξεις που θα ξεστόμιζα, όσες φορές κι αν είχα προβάρει τις ερωτήσεις μου. Νομίζω ότι το ένιωσε κοιτώντας μας έναν - έναν ξεχωριστά σαν να μας διάβαζε. Και τότε-ως δια μαγείας- το συναίσθημα του τρόμου έφυγε, αντικαταστάθηκε με αυτό της ηρεμίας, της γαλήνης ταξιδεύοντάς με στην ομορφιά της ποίησης.

Ελένη Σπετσιωτάκη